

uheldige Forhold kunde forsvares, hvis man til Gængæld paa anden Vis opnaaede store Fordele, men det forekommer mig ikke, at dette er Tilfældet.

Man tager næppe Fejl ved at gaa ud fra, at der bag det udvidede Projekt ligger Ønsket om i størst mulig Udstrækning at bevare Stormgade og Frederiksholms-Kvarteret i urørt Stand. Men dette opnaas jo som tidligere vist endda bedre ved Ministeriets Forslag. Kun paa ét Punkt gaar det Gardeske Projekt videre i denne Retning, nemlig med Hensyn til Palæet og Palæhaven samt dennes Omgivelser, der jo tænkes urørte. Med Hensyn til det sidste Punkt tror jeg imidlertid, at den ejendommelige Stemning, der er over Palæhaven, vil forsvinde, naar de maleriske, men ganske vist tillige stærkt lurvede Bagsider af Stormgadehusene efter Brandchefens Krav erstattes med eller dækkes af en Brandmur. Desuden vilde jeg finde det uforsvarligt, hvis man af Hensyn til dette rent æstetiske Moment undlod fuldtud at udnytte den bedste af de 3 Byggegrunde, om hvilke der her er Tale. Og en saadan Udnyttelse vil kunne ske uden at der øves Vold mod Palæets Arkitektur. Paa dettes Haveside falder nemlig den geometriske og arkitektoniske Midte ikke sammen, idet Bygningen har to Fag mere mod Nord end mod Syd, utvivlsomt fordi det fra første Færd har været Meningen, at Palæet mod Nord skulde have en Fløj, svarende til og parallel med Ny Vestergadefløjen, altsaa netop være udformet paa den Maade, det paatænkes efter Ministeriets Forslag.

Men byder det private Projekt da ikke større museumsmæssige Fordele end Ministeriets Forslag? Jeg tror her, det vil være nyttigt at skelne mellem den teoretiske og praktiske Side af Sagen. Det fremhæves stærkt saavel af Projektets Ophavsmænd som af dets Forsvarere i Pressen, at dets Delingslinier er langt mere logiske end de, der ligger til Grund for Ministeriets Forslag. Ved at skabe særlige Komplekser for de forhistoriske, de historiske og de etnografiske Samlinger spalter det netop Nationalmuseet i dets naturlige Bestanddele.

Værdien af denne logiske Konsekvens forringes dog, naar man gennemtænker dens praktiske Udførelse.

Det er rigtigt, at den etnografiske Samling staar i et løsere Forhold til Helheden end de andre Samlinger indbyrdes, og at det derfor teoretisk set kan forsvares at lægge denne Samling over paa den anden Side af Kanalen. Imidlertid vil Etnografisk Samling faa en lignende Stilling som et selvstændigt Led af Helheden, hvis den anbringes paa Materialgaardens Grund, hvor det er Tanken, at Etnografisk Samling og Folkemuseet skal danne to selvstændige Komplekser, og man opnaar derved den baade museumstekniske og økonomiske Fordel, at Museet driftsmæssig ikke opløses mere end højst nødvendigt.

Hvad angaar Delingen af de danske Samlinger, er det givet, at en Deling i og for sig er beklagelig, hvor Skellet saa end lægges, idet vort Folks Udviklingshistorie fra de ældste Tider danner en kontinuerlig Udviklingskæde. Delingen efter Ministeriets Forslag har, som foran fremhævet, sit bedste Forsvar deri, at det paa denne Maade bliver muligt at tage Hensyn til de enkelte Afdelingers særlige Karakter og Behov, og det er dette Synspunkt, der bør drages i Forgrunden, naar en Deling skal foretages. Det er vel ubestrideligt, at der er et mere ensartet Præg over 2. Afdeling og Folkemuseet end over 1. Afdeling og 2. Afdeling, og Planen om de historiske Samlingers Henflytning til Materialgaarden synes derfor teoretisk at være i bedste Orden, men i Praxis stiller Forholdet sig ikke saa gunstigt for denne Fordeling. Det er uheldigt at anbringe den oldnordiske Samling alene i hele det gamle, ikke udvidede Palæ, hvor Rokoko-Interiørene i Salsetagen, der nu danner en saa uforlignelig smuk Ramme om de ældre, historiske Samlinger, slet ikke er egnede for de Skabe og Montrer, som 1. Afdelings Sager kræver. Ved de historiske Samlingers Henflytning til Materialgaarden sprænges desuden den 120-aarige Forbindelse mellem nævnte to Hovedafdelinger, hvis Samliv har bundfældet sig i et betydeligt administrativt Fællesskab (Arkiv, Inventarprotokoller, Bibliotek m. v.), og i det hele i en Tradition, som det er sin egen Sag at bryde, hvis ingen Nødvendighed kræver det.

Hovedsvagheden ved det Garde-Rafn'ske Projekt er, at det ikke byder nogen tilfredsstillende Udnyttelse af det gamle Palæ, der jo dog først og sidst er det, der binder Museet til Frederiksholms Kanal. Udvides derimod Palæet ved Ombygning om Haven, vil der paa dette Sted tilvejebringes en klar og overskuelig Ordning — 1. Afdeling i Stueetagen, 2. Afdeling paa første Sal, Antik- og Mønt-